

det er jo uvæsentlig, jeg vilde blot gøre opmærksom paa det. Jeg tror, som den ærede Minister udtalte, at dette Forslag er et beskedent lille Forslag, som imidlertid indeholder det, der i Øjeblikket behøves. Skulde man en Gang i Fremtiden gaa videre — i andre Lande er man jo gaaet en Del videre, navnlig i Norge — saa lad den Tid derom, foreløbig tror jeg, at dette Forslag vil tilfredsstille Trangen. Jeg skal paa det bedste anbefale det, som det foreligger.

Johnsen: Som det vil erindres, var der her i Landstinget i Rigsdagssamlingen 1899—1900 fremme til Forhandling et af Folketinget vedtaget Lovforslag om Skolebespisning. Forslaget gik ud paa at give Kommunalbestyrelserne Ret til for Kommunens Regning at foranstalte Bespisning af Skolebørn i Maanederne December—Marts, saaledes at Udgiften hertil ikke skulde betragtes som Fattighjælp for vedkommende Børns Forsørgere, samt at bestemme for Landkommunernes Vedkommende, at Amtsraadets Samtykke ikke skulde være nødvendigt til Sogneraadets Beslutning, om at afholde Udgiften ved en saadan Skolebespisning eller til Støtte af private Foretagender, der havde samme Formaal. Lovforslaget blev henvist til et Udvalg, der den 9de April 1900 afgav Betænkning, hvorefter Udvalgets Flertal indstillede, at Lovforslaget ikke fremmedes videre. Denne Flertallets Indstilling begrundedes navnlig derved, at man maatte være bestemt imod, at der blev givet Kommunalbestyrelserne Ret til og derved indirekte Anvisning paa at etablere Skolebespisning ved egen Foranstaltning for Kommunens Regning, efter Lovforslaget endog saaledes, at den ikke indskrænkedes til vederlagsfrit Bespisning af uformuende Forældres Børn, men kunde omfatte alle Skolebørn, hvis Kommunalbestyrelsen maatte bestemme dette, uden at det skulde have Fattighjælps Virkning for Børnenes Forsørgere. Man fandt i øvrigt Lovforslagets Bestemmelser saa meget mindre nødvendige, som der ifølge den daværende Indenrigsministers Opfattelse, der er udtalt i en Skrivelse til Udvalget, som er aftrykt som Bilag til Betænkningen, ikke i de gældende Regler var nogen absolut Hindring for, at Kommunalbestyrelserne under visse Forhold etablerede vederlagsfrit Skolebespisning ved egen Foranstaltning for Kommunens Regning uden Fattighjælps Virkning for Børnenes Forsørgere, naar kun vedkommende over-

ordnede Myndigheds Samtykke erhvervedes. Indstillingen kom ikke til Forhandling her i Tinget, da Rigsdagssamlingen sluttedes kort efter, at Betænkningen var afgiven. — Det her foreliggende Lovforslag gaar ikke som det tidligere ud paa at give Kommunen Ret til selv at etablere Skolebespisning, undtagen for saa vidt den bliver en Følge af, at Husholdning eller kvindelig Husgerning indføres som Undervisningsfag i Skolen. Det holder sig i det Spor, Skolebespisningen alt er inde i, den frivillige og private Vej, alene undtagen, hvor Madlavning optages som Undervisningsfag, og Lovforslaget giver der for saa vidt paa et Hovedpunkt Landstingets-Udvalgsflertallets Opfattelse Medhold. Den Betragtning, der nærmest ligger til Grund for Lovforslaget, er jo den, at det har Betydning for Udbyttet af Undervisningen i Skolen, at Børnene ikke lidet af Sult, naar de undervises og da dette vistnok maa være rigtigt, kan der ogsaa være Grund til at give Kommunerne Frihed til at støtte og fremme Bespisningen af fattige Skolebørn i Vintertide i et saadant Omfang, som maa anses passende, uden at det skal have Fattighjælps Følger, og uden at det skal være nødvendigt at indhente højere Myndigheders Samtykke, hvilket nu kræves.

Hvad Lovforslagets Bestemmelser angaar, har jeg ikke noget at indvende mod den, der indeholdes i § 1, om, at Kommunalbestyrelsen, hvor kvindelig Husgerning er indført som Skolefag og den i Skolekøkkenet paa Kommunens Bekostning tillavede Mad nydes af Skolens Elever, kan lade de Elever, hvis Forhold i Hjemmet tale derfor, gratis bispise, uden at det skal have Fattighjælps Følger for Børnenes Forsørgere. Jeg finder, at det er en ganske naturlig Bestemmelse, og at det vilde være inhumant, om man vilde udelukke de Børn, der ikke have Raad til at betale for Maden, eller give dem Maden paa det Viikaar, at det skulde betragtes som Fattighjælp til Forældrene eller Forsørgerne. I § 2 indeholdes Bestemmelse om Bidrag fra Kommuner til Foreninger, som have vederlagsfrit Bespisning af Skolebørn i Vintermaanederne til Formaal. Denne Bestemmelse er ikke saa klart affattet, som den kunde være. Uafhængig af Bemærkningerne til Lovforslaget maatte man nærmest forstaa den saaledes, at der gives Kommunalbestyrelserne i Kjøbenhavn og Købstæderne Frihed til at udrede Bidrag, uden Begrænsning af Størrelsen til Foreninger, der have Skole-